

Nieuwsbrief 95

1 bericht

Fam. ds. M.L. Dekker <dekkernazareth@176858697.mailchimpapp.com>
Antwoord: dekkernazareth@gmail.com
Aan: tanjaderijder@kliksafe.nl

vr 13 dec 2024 om 14:49

[View this email in your browser](#)

Nieuwsbrief 95

Fam. ds. M.L. Dekker - Maarten & Marita
dekkernazareth@gmail.com

De Elzen 82

2941 VM Lekkerkerk

NEDERLAND

12 december 2024

Update 20, dag 433

'Doe wel bij Sion naar Uw welbehagen'

Shalom lieve vrienden,

Het is een vreemde gewaarwording om deze nieuwsbrief te schrijven in een ander land. We zijn op doorreis naar Nederland waar we DV volgende week dinsdag, 17 december, hopen te arriveren. We hebben nu wat rust en proberen op adem te komen. Dat is nog niet zo gemakkelijk. Marita is hier behoorlijk ziek geweest met een zware bronchitis, vandaar dat ik nu de pen overneem.

Dag 433

Onze gedachten zijn nog dagelijks in Israël. Het is vandaag dag 433 van de oorlog. Gelukkig is er op dit moment een staakt-het-vuren met Libanon. Dat geeft rust in het noorden. Ook is er sprake van onderhandelingen met Hamas over de vrijlating van de gijzelaars. We hopen en bidden dat dit vlug mag gebeuren en dat Hamas niet weer de onderhandelingen torpedeert. Hoe vele gijzelaars zouden er nog in leven zijn? Dan denken we in het bijzonder aan de roodharige Bibaskinderen. Zouden zij nog leven? Waar zijn ze?? Bij dit alles zijn er de verrassende ontwikkelingen in Syrië. Wie had ooit kunnen

denken dat het tirannieke regime van Assad in één week zou worden omvergeworpen? Maar wat zal de toekomst zijn voor Syrië? Van de rebellen is niet veel goeds te verwachten, zeker niet voor Israël. Vandaar dat Israël bezig is om de Golan te versterken en veel legermaterieel van Syrië uit te schakelen voordat het in handen van de rebellen komt. De ontwikkelingen gaan allemaal zo snel, dat het amper allemaal te volgen en te bevatten is: Gaza, Libanon, Syrië.

Ik moest denken aan de profetie van Zacharia 12:6: 'Te dien dage zal Ik de leidlieden van Juda stellen als een vurige haard onder het hout, en als een vurige fakkel onder de schoven; en zij zullen ter rechterzijde en ter linkerzijde alle volken rondom verteren; en Jeruzalem zal nog blijven in haar plaats te Jeruzalem.'

Het afgelopen jaar van de oorlog is voor iedereen ontzettend zwaar geweest. We zijn moe en down van de onrustige nachten, van de luchtalarmen en alle spanning die alles met zich meebracht. De verwerking van de oorlog zal voor velen later komen. We hebben in de gemeente en in onze vriendenkring meegeleefd met de ouders, grootouders en andere familieleden van soldaten in het leger. We werden deelgenoot van de stress die men had, als ze wisten dat hun kinderen of familieleden Gaza of Libanon ingingen. De telefoons van de soldaten bleven achter in Israël, dus de ouders en familie zaten dagelijks in grote spanning. En wat een opluchting gaf het als er na een tijd, soms na weken, een telefoontje kwam: Ik ben weer terug in Israël. Er is veel gebed voor deze soldaten. Ook voor onze eigen soldaten, zoals C., die nu bij de Spelonk van Machpela gestationeerd is in Hebron, een heel gevaarlijke plaats, in het bijzonder voor een meisje. Het gaf ook een innige band in de gemeente. Wat is de verzuchting uit Psalm 25:22 veel gebeden: *'O God! verlos Israël uit al zijn benauwdheden.'*

Verhuizing

Eind oktober zouden de verhuizers komen om onze spullen in te pakken. In Nederland kennen we in een kippendorp een verhuisbedrijf dat bijzonder Israëlvriendelijk is. Zij hebben al van verschillende Nederlandse Israëlwerkers de inboedel verscheept. Ze hebben alles heel goed verzorgd.

Het verhuizen op zich gaf de nodige hoofdbrekens, want in het huis zou een basisinventaris blijven voor als Deputaten en Ernst van Vuuren, de nieuwe toeruster, komen. Dus we moesten alles goed scheiden. Alleen onze eigen spullen moesten mee. Dat waren voornamelijk boeken, keukenspullen, serviesgoed en linnengoed. We waren al door anderen gewaarschuwd dat verhuizers soms inpakken wat niet mee moet en laten staan wat wel mee moet. Dus hadden wij al onze spullen gedeeltelijk ingepakt in de woonkamer neergezet. Die dag stonden om acht uur 's ochtends 3 Israëli's op de stoep, echte sabra's, één man droeg een kippa. Ik vroeg me af of alles wel goed zou

gaan, maar het waren zeer kundige mannen die met grote precisie alles inpakten. Tijdens de koffie raakten we in een interessante discussie over de oorlog, en van daaruit over de Vredevorst. Eén van de mannen had duidelijk vroeger op een yeshiva (Thoraschool) gezeten, gezien zijn kennis. Met hem kwam het tot een diep gesprek over de Messias. Op het laatst mochten we hem aanraden om het aan God Zelf te vragen. De Heere zál antwoord geven.

Op een gegeven moment kwam ik de kamer binnen en zag tot mijn schrik dat ze ook alle Bijbels van de gemeente ingepakt hadden. Die stonden in een apart kastje. Maar geen probleem, ze werden weer keurig uitgepakt.

Later bleek dat ze ons niet helemaal goed konden plaatsen. Ze dachten dat we Joods waren. We spraken uitsluitend Hebreeuws en ze moesten een grote menora en allerlei Joodse voorwerpen inpakken. We zorgden ook goed voor ze wat eten betrof. Ze zaten op het balkon te eten en één van hen riep mij plotseling: 'Maarten, kom! We willen je zegenen!' Twee mannen pakten een servetje en hielden het vast op hun hoofd vanwege gebrek aan een keppeltje. De man waar we zo'n goed gesprek mee gehad hadden, sprak plechtig een zegen uit. Hij had het gebedenboek opgezocht op zijn telefoon. Een zegen over onze reis en de 'sukka' (hut) in Holland. Dat was een bijzonder moment.

Nu had ik van Albert Knoester uit Dimona een partij prachtige Tenachs (Oude Testamenten) gekregen met een Davidster erop, een heel mooie uitvoering. Na afloop heb ik ieder zo'n mooie Tenach gegeven: 'Jullie hebben mij gezegend, ik wil jullie ook zegenen. Hier is het Woord van God en ik wil jullie ook graag mijn boek erbij geven (het Nieuwe Testament), als jullie dat tenminste willen. 'Ze namen het alle drie aan, zelfs de man met het keppeltje, en zeiden: 'Kom weer vlug terug, want zulke mensen als jullie hebben we hier nodig!' Israël blijft bijzonder!

Actie Noodhulp – Soldatenproject

Als er iets is, wat ons deze oorlog blijdschap heeft gegeven, dan is dit het soldatenproject. Als we weggingen maakten we dat we pakketjes bij ons hadden voor als we soldaten tegenkwamen. In deze vreselijke oorlog, mochten we door middel van dit project vele soldaten bemoedigen. We zullen nooit de oplichtende ogen, de blijde gezichten en de omhelzingen vergeten. Vooral op donderdag, als de soldaten een weekend naar huis mochten en we ze tegenkwamen op weg naar huis. Sommigen waren dan weken weggeweest en kwamen vermoeid uit Gaza of Libanon. Een week voor vertrek sprak ik een oudere soldaat van rond de 40 uit Gaza bij een tankstation. Hij bedankte me hartelijk en zei: Wacht! Ik heb iets voor je. Hij overhandigde me een gedachtenissticker van zijn broer, omgekomen in Gaza. Wat kun je dan anders doen dan hem de woorden uit Jozua 1 meegeven: 'Wees sterk en heb goede moed!' en zeggen dat mensen in Nederland bidden voor Israël. Het was net na

de vreselijke gebeurtenissen in Amsterdam, je schaamt je dan om Nederlander te zijn. Mijn opvolger, Ds. Ari Ben Dayan, zal dit project verder overnemen.

Bezoek Sde Boker en een verrassende ontmoeting

Door de oorlog hebben we maar weinig afscheid kunnen nemen van plaatsen waar we deze 20 jaar bijzondere herinneringen aan hadden. Ook hebben we niet al onze vrienden kunnen bezoeken. Je had ook geen zin om weg te gaan. In de laatste week wilden we toch graag afscheid nemen van onze vrienden Albert en Esther Knoester in Dimona, in de Negev woestijn. Wij deden hetzelfde werk, hebben door al de jaren heen met elkaar opgetrokken, in lief en leed. Albert en Esther zijn altijd een grote steun voor ons geweest.

Zo reisden we in die laatste week een dag op en neer naar Dimona. Ik had nog één wens en dat was een bezoek aan Sde Boker, de kibboets van Ben Goerion. Het was 20 jaar geleden dat we daar met de jongens waren. We bezochten met Albert en Esther het huis van Ben Goerion dat nog in originele staat is en stonden door videopresentaties stil bij de visie van Ben Goerion dat eens de woestijn zal bloeien als een roos. Daarna hadden we bij een gouden zonsondergang een prachtig uitzicht over de woestijn Zin waar David zich verborg voor Saul.

Op de terugweg naar Dimona zagen we in 'the middle of nowhere' een jonge soldaat van amper 20 sjokken naar een bushalte, in de verte zagen we een legerbasis. We stopten om hem een pakketje te geven. Verrast vroeg hij of hij een eind mee mocht rijden. Toen hij instapte, zagen we in de verte ook nog een jonge soldate. Ook zij moest naar Tel Aviv. Eenmaal in onze auto gezeten begonnen de twee te vertellen. Ze waren nog maar pas in het leger en moesten patrouilleren in Gaza, in Khan Younis. En ze riepen uit: 'Weten jullie wat onze brigade heeft gedaan? Wij hebben Sinwar, het hoofd van Hamas, omgebracht!' We zagen de beelden voor ons van Sinwar, de slachter van Khan Younis, de massamoordenaar die 7 oktober had voorbereid. Die zelfs zijn eigen mensen met zijn blote handen wurgde en vermoordde. Sinwar die de IDF maar niet op het spoor kwam, die tunnel in, tunnel uit vluchtte. Sinwar wiens leven een Joodse arts redde toen hij in een Israëliische gevangenis verbleef en een tumor in zijn hoofd bleek te hebben. De laatste beelden van Sinwar zal iedereen onthouden: een kwaadaardige, gewonde man gezeten in een fauteuil tussen het puin, die met zijn linkerhand nog een stok probeert te gooien naar een Israëliische drone. En deze jonge Israëliische militairen van net 20 jaar oud hebben deze langgezochte terrorist bij 'toeval' omgebracht. We hebben hen het geschenk gegeven: het Psalmboekje en de cadeaubon! Ze bedankten uitbundig de Nederlandse christenen toen we hen in het centrum van een naburig stadje bij een bushalte afzetten. We vragen uw gebed voor deze vaak jonge soldaten,

die hun leven geven voor hun vaderland. Iedere week worden we opgeschrikt als er van deze jonge mensen sneuvelen.

Overdragen en afscheid

We hebben geprobeerd om zo goed mogelijk alles over te dragen. Dat heeft de nodige tijd en energie gekost. De mensen zeiden bij het afscheid: 'Wat mooi dat we al zo lang wisten dat je wegging. Nu konden we ernaartoe leven en is het veel minder abrupt.'

Op 15 november heb ik afscheid gepreikt van de gemeente Nechama met de woorden uit 1 Petrus 5:6-7 *Vernedert u dan onder de krachtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te Zijner tijd. Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u.* Door mijn opvolger, Ds. Ben Dayan, werd ik toegesproken en bemoedigd uit Psalm 138:8: *'De HEERE zal het voor mij voleinden; Uw goedertierenheid, HEERE! is in eeuwigheid; en laat niet varen de werken Uwer handen.'* Onze wens was dat het een sober afscheid zou worden. Het hoogtepunt was immers een maand geleden, 18 oktober, toen ik Ari mocht bevestigen als predikant.

Als verrassing had toch iedereen de heerlijkste gerechten meegenomen. We kregen een overvloedige maaltijd aangeboden met een enorme afscheidstaart met onze foto erop. Het afscheid was erg emotioneel, 'lots of hugs and kisses'.

Een week ervoor hadden we een apart afscheid van de Arabische gemeente in Nazareth. Daar heb ik 20 jaar voor mogen gaan. We zijn veel dank aan deze gemeente verschuldigd. Van hen kregen we ons visum. Ze hebben ons en onze jongens altijd met veel liefde omringd. Als Marita naar Nederland ging voor familiebezoek, dan kookten de vrouwen grote maaltijden voor me. We hebben veel liefde van deze gemeente ondervonden. Het was fijn dat Carel in zijn laatste week bij dit afscheid kon zijn.

Het mooiste geschenk was wel dat in de laatste week verschillende gemeenteleden, waaronder ook jonge mensen, naar me toe kwamen en soms onder tranen vertelden dat de Heere de preken gebruikt had in hun leven om hen tot bekering te brengen.

Daar kunnen we alleen de Heere voor danken. Ik wil eindigen met Psalm 115:1: *'Niet ons, o HEERE! niet ons, maar Uw Naam geef eer, om Uwer goedertierenheid, om Uwer waarheid wil.'*

Nederland

DV 17 december hopen we in Nederland aan te komen. Ons voorlopig adres is:

De Elzen 82
2941 VM Lekkerkerk

We hopen in het nieuwe jaar nog een 'afscheidsnieuwsbrief' te schrijven. Heel hartelijk dank voor al uw gebed en meelevens.

Denkt u aan de Israëldag op zaterdag 28 december in het kerkgebouw van de Ger. Gem. in Geldermalsen? Hier hoop ik afscheid te nemen als Israëlpredikant. Op DV 1 april ben ik beroepbaar. We zien uit naar hoe de Heere leidt, waar ik als gemeentepredikant mag dienen.

We bijven uw gebed vragen voor de vrede van Jeruzalem. Ook voor de christenen in Gaza, Libanon en vooral voor de eeuwenoude christengemeenschappen in Syrië die nu groot gevaar lopen.

Van harte Gods zegen en shalom toegewenst voor het nieuwe jaar, Anno Domini 2025.

Fam. Ds. M.L. Dekker - Maarten & Marita

PS. Nog een speciaal verzoek van Marita. Ook deze Israëldag is er gelegenheid om kleding in te leveren. **Dit keer graag zomerkleding.** Op de vrouwenochtend kan dan winterkleding meegenomen worden. Dat is kwa logistiek het makkelijkst. **En ook heel graag sieraden!** Alvast heel hartelijk dank!!

Als mensen zich op willen geven voor deze nieuwsbrief, graag via onderstaande knop. Lukt dat niet, stuur dan een mailtje naar nieuwsbriefmldekker@gmail.com.

Aanmelden nieuwsbrief

Als u deze nieuwsbrief wilt doorsturen naar iemand, kunt u dat veilig doen via onderstaande groene knop.

Nieuwsbrief doorsturen

Copyright © 2024 Fam. Dekker, Alle rechten voorbehouden.

Ons mailadres is:

dekkernazareth@gmail.com

Wilt u aanpassen hoe u deze emails wilt ontvangen?

U kunt uw voorkeuren aanpassen of u uitschrijven.

Gebruik deze niet om u aan te melden!